

РЕШЕНИЕ

№ 3121

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1867** по описа за **2022** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по повод касационна жалба от Дирекция „Инспекция п труда“ С., против решение на СРС от 23.12.2021 г., постановено по н.а.х. дело № 5961/21 г. С обжалваното решение, СРС отменя НП № 22-006138/07.11.2019 г., издадено от директор ва Д „ИТ“, с което на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за това, че в качеството на работодател, дружеството не е изпълнило дадено на основание чл. 404, ал.1, т. 1 и т. 12 от Кодекса на труда задължително за изпълнение предписание под № 16 от протокол за извършена проверка с изх. № ПР1910363/10.05.2019 г., а именно: [фирма], в качеството си на работодател да изплати уговореното и начислено във ведомостта на служителите за месец май 2018 г. трудово възнаграждение за извършената работа на негови служители. За да постанови отменителното решение, СРС приема допуснати съществени процесуални нарушения от страна на касатора, като АНО в развилото се административнонаказателно производство. Според въззивен съд АУАН, с който се установява административното нарушение, за което е наложена имуществена санкция е съставен след тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Съдът е приел, че този срок е започнал от 25.03.2019 г. и е следвало АУАН да бъде съставен до 25.06.2019 г.. АУАН е съставен на 10.07.2019 г., след изтичане на тримесечния срок, което се приема като процесуално нарушение, довело до

решаващия извод за отмяна на издаденото НП. Касатор не приема изводите на съда и обжалва решението с искане за отмяна и да се постанови решение, с което се потвърди издаденото срещу [фирма] НП, с което е наложена имуществена санкция от 2000 лева. Претендира присъждане на разноски.

Ответник по касационната жалба [фирма], не взема отношение.

Прокурор от СГП предлага да се уважи касационната жалба срещу решението на СРС. След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, XX касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност. Производството пред районен съд е във връзка с отменително решение на АССГ, с което решение на състав на РС е било касирано и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

В изпълнение указанията на касационен състав, решаващия състав на СРС е приел, което се доказва от приети и зискани доказателства, че между лицата, на които не е изплащано трудово възнаграждение и ответника е имало заведени и приключили граждански дела, да бъде осъден ответник да плати дължимите по трудово възнаграждение възнаграждения за исковите периоди. СРС е събрал доказателства, за това, че работниците, по отношение на които ответник е имал задължение да плаща възнаграждение са предявили претенцията си пред общите съдилища и като краен резултат, в тяхна полза са постановени удовлетворяващи исканията им съдебни актове.

Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 12 КТ, органите на инспекцията имат правомощие да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения. В чл. 404, ал. 3 КТ обаче се съдържа ограничение да бъде дадено предписанието в случаите по чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ - може да бъде дадено по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда. Въззивен съд е установил, че при извършване на проверки по спазване на трудовото законодателство контролните органи са извършили три проверки на място и по документи. Първата проверка е извършена на 25.03.2019 г., а последната на 10.05.2019 г., от която дата е протокол за извършена проверка с изх. № ПР1910363/10.05.2019 г. И двете служителки са предявили претенциите си към ответника след тази дата, предвид което съдът приема, че дадените предписания са законово обосновани.

Спорния въпрос, при неспорима фактическа обстановка, установено в хода на съдебни производство пред СРС е дали за ответник е изтекъл тримесечния срок за съставяне на АУАН, считано от 25.03.2019 г., или задължението е възникнало на датата на която е определено да бъде изпълнено предписанието по цитирания протокол от 10.05.2019 г.

СРС приема, че ответникът е бил установен като нарушител на 25.03.2019 г. Тогава е установено да не е изпълнил задължението към служители да им се изплати дължимо трудово възнаграждение. Срокът за съставяне на АУАН в случая е от датата на нарушението, но реално нарушението е на 08.06.2019 г., денят следващ този до който

е следвало да се изпълни предписанието по т. 16 от протокола от 10.05.2019 г. Нарушението на оответник е за неизпълнение на предписание, а предписанието е обвързано със срок за изпълнение, след като в този срок, задълженото лице не го изпълни, от деня следващ срока за изпълнение е налице бездействие, започнало на следващата дата - 08.06.2019 г. До този момент, дори да е бил известен като нарушител на трудовото законодателство, ответник не е бил субект на нарушение по чл. 404, ал. 1, т. 1 и 12 от КТ. Ответник е страна в производство по прилагане на ПАМ спрямо него и правилно му е ангажирана административнонаказателната отговорност за неизпълнение на ПАМ. Следва да се отбележе, че ПАМ се прилага по необходимост и по волята на административния орган, като предписанието, което следва да се изпълни принудително, тъй като дотогава не е било изпълнено задължение на работодателя по КТ е обвързано със срока, поставен за изпълнение. В този смисъл за дата на нарушението следва да се посочи единствено датата 08.06.2019 г., вместо период от време, предхождащ фактическото извършване на административното нарушение. Безспорно към този момент нарушението е било налице и е предизвикало неблагоприятните си последици. Съдът не приема, че ответникът е установен нарушител, за което е санкциониран по реда на чл. 415, ал. 1 от КТ от м. март 2019 г., в какъвто смисъл въззивния съд е намерил приложимостта на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Към тази дата, може да има данни за много нарушения, но конкретно за неизпълнение на предписания по чл. 404 от КТ, обвързани с дата на изпълнение, нарушението се установява на 08.06.2019 г. Касае се за продължено нарушение, което трае непрекъснато до преустановяването му и следователно е било извършвано и към момента на съставяне на АУАН.

По силата на чл. 34, ал. 1 ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Съгласно задължителните за съда указания, дадени в т. 2 от Тълкувателно решение № 48 от 28.12.1981 г. по н. д. № 48/1981 г., ОСНК на ВС, тримесечният срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушителя е пречка за съставяне на акта и изключва отговорността на нарушителя.

Субект на нарушението, изразяващо се в неизпълнение на указание, дадено на 10.05.2019 г. със срок на изпълнение до 07.06.2019 г., не става известен още на 25.03.2019 г. Откриването на нарушението по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ може да се осъществи само при последваща проверка (10.07.2019 г.) на компетентните органи, в хода на която да се изискат от лицето, респ. да се проверят, предоставени от него доказателства за изпълнение на дадените предписания.

Нелогично с оглед начина на организация на дейността на администрацията е да се приеме, че нарушителят е установен към дата на първата проверка. Същото е и за следващите. Служителите, на които се дължат платими трудови възнаграждения в хода на проверката са предявили претенции по общия ред, но след като е приложена ПАМ по отношение на ответника, а това обуславя и условието по чл. 404, ал. 3 от КТ за законосъобразност на развилата се процедура. Това се явява благоприятно и за наказаното лице, което има възможност в по-продължителен период във времето да изпълни дадените предписания, вместо да търпи негативи и от изпълнение на съдебни решения, както е в случая.

За касационен състав е безспорно извършеното нарушение, установен нарушител, спазена процедура от страна на АНО при издаване на НП. Безспорно е, че СРС е приложил закона неправилно, делото не може да бъде връщано, по закона невъзможност и при изцяло изяснената и неспорна фактическа обстановка следва да се отмени решението на СРС и се постанови такова, с което да се потвърди издаденото срещу [фирма] наказателно постановление № 22-006138/07.11.2019 г. от директор на Д „ИТ“ С..

След като нарушението е доказано по несъмнен начин ,както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административно- наказващият орган е ангажирал административно- наказателната му отговорност / именно защото на него в качеството на работодател са дадени тези задължителни предписания.

Нарушението – неизпълнение на дадени предписания винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, респективно установено. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието и неизпълнение на същото,нарушителят непрекъснато осъществява нарушението до момента, когато то бъде установено или преустановено. В АУАН и в НП ясно са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението.

При определяне на санкцията, административно-наказващият орган е отчел обстоятелството, че се засягат правата на работниците и то в един доста продължителен период от време, касаторът не е изпълнил дадените му предписания и е наложил санкция в размер от 2000 лева, която е малко над предвидения от закона минимум от 1500 лева. След като не е изпълнил дадените предписания да изплати полагащите се трудови възнаграждения на двамата работници, работодателят е осъществил състава на нарушението,визирано в нормата на чл.415 от КТ.

Касатор е отчел тежестта на извършеното нарушение и е наложил санкция в предвидения от закона размер, като същият не е несправедлив. Обстоятелството, че на касатора са наложени множество санкции, не може да обуслови извод, че конкретно наложеното наказание е явно несправедливо, защото то е предвидено в закона и е в законово определяем размер.

При тези изводи на съда, основателна е претенцията на касатора за присъждане на разноски, каквито за двете инстанции се определят общо в размер на 160 лева (по 80 лева за всяко дело).

XX касационен състав на Софийски градски административен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 23.12.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-и състав, постановено по н.а.х. дело № 5961/2021 г. и вместо него ПОСТАНОВИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-006138 от 07.11.2019 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда е наложена умищественa санкция в размер на 2000 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 160 лв.

Решението е окончателно.

Председател:

2.

Членове: 1.

